

ประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ
อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

The Heet Sipsong Tradition of Lao Khrang Ethnic Group in Phrong Madua
Subdistrict Muang District Nakhon Pathom Province

แพรวภัทร ยอดแก้ว

กลุ่มวิชาอาเซียนศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
praepattra@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม 2) ความสัมพันธ์ระหว่างประเพณีฮีตสิบสองกับวิถีชีวิตชาวลาวครั้งในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาด้วยวิธีเลือกแบบเจาะจง คือ ชาวลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

ผลการศึกษา พบว่า

1. ประเพณีฮีตสิบสองเป็นประเพณีที่มีความเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาโดยตรง เพราะวิถีการดำเนินชีวิตของชาว ลาวครั้งอยู่ภายใต้แนวการปฏิบัติตามความเชื่อในพุทธศาสนาที่ได้สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ กำหนดเป็นจารีตประเพณีประจำ สิบสองเดือน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างประเพณีฮีตสิบสองกับวิถีชีวิตชาวลาวครั้งในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัด นครปฐม มีความสัมพันธ์ใน 5 ด้าน คือ ความสัมพันธ์ระหว่าง 1) ครอบครัวกับครอบครัว 2) บ้านกับวัด 3) วัดกับโรงเรียน 4) วัดกับชุมชน และ 5) ชุมชนกับลี้ภัยสังคม

คำสำคัญ: ประเพณีฮีตสิบสอง ลาวครั้ง กลุ่มชาติพันธุ์ นครปฐม

Abstract

The objectives of the research were to study The Heet Sipsong tradition of Lao Khrang Ethnic Group in Phrong Madua Subdistrict Muang District Nakhon Pathom Province. This study is a qualitative research. The data were synthesized by content analysis. The sample was selected by purposive sampling from Lao Khrang Ethnic Group in Phrong Madua Subdistrict Muang District Nakhon Pathom Province.

The study revealed that

1. The Heet Sipsong tradition, the twelfth is a tradition that is directly related to Buddhism. The way of life of Lao Khrang is based on the practice of faith in Buddhism, which is inherited from the ancestors. It is customary for twelve months.

2. The relationship between the Heet Sipsong tradition and the way of life of Lao Khrang people in Phrong Madua Subdistrict Muang District Nakhon Pathom. There are relationships in 5 aspects: relationship between 1) family and family 2) house and temple 3) temple and school 4) temple and community and 5) community and sacred things

Keywords: Heet Sipsong tradition, Lao Khrang, ethnic, Nakhon Pathom province

1. บทนำ

ศิลปวัฒนธรรมและประเพณีในท้องถิ่นไทย เป็นมรดกที่บรรพบุรุษไทยได้สร้างสรรค์และอนุรักษ์ สืบทอดวัฒนธรรม ประเพณีมาเนิ่นนาน เป็นที่ยอมรับนับถือในสังคมและเป็นเครื่องแสดงความเป็นอารยะของชาติ รวมถึงความเจริญรุ่งเรืองเรื่องทั้งด้านวัตถุและจิตใจ ศิลปวัฒนธรรมจึงมีความสำคัญในการเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชนในสังคม ประเทศที่เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าย่อมมีวัฒนธรรมเป็นรากฐานของสังคมไทย กระทรวงวัฒนธรรมได้มีนโยบายขับเคลื่อนงานวัฒนธรรมภายใต้วิสัยทัศน์ประเทศไทย พ.ศ. 2559 – 2563 “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ภายใต้แผนงานหลัก 3 เรื่อง คือ วิถีถิ่น วิถีไทย วัฒนธรรมไทย วัฒนธรรมอาเซียน และมรดกไทย มรดกโลก เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม มีความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและเป็นส่วนหนึ่งในประชาคมโลก โดยการสร้างสังคมให้ร่มเย็นเป็นสุข ด้วยการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม บนพื้นฐานค่านิยมหลัก 12 ประการ รวมทั้งสร้างรายได้และความมั่นคงจากทุนทางวัฒนธรรมผ่านการท่องเที่ยว สินค้าและบริการทางวัฒนธรรม ตลอดจนเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีกับนานาชาติ เคารพสิทธิ และภาพลักษณ์ที่ดีของประเทศ รวมทั้งขับเคลื่อนการดำเนินงานตามกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) ประเทศไทย 4.0 และตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (กระทรวงวัฒนธรรม, 2559)

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ไทย พบว่า บรรพบุรุษส่วนใหญ่ของชาวลาวครั้งในจังหวัดนครปฐม สืบเชื้อสายมาจากกลุ่มชาติพันธุ์ที่อพยพมาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว หรือที่เรียกกลุ่มนี้ว่า “ลาวครั้ง” โดยเข้ามาสู่ประเทศไทยในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ ด้วยเหตุผลทางการเมืองหรือทางเศรษฐกิจ เมื่ออพยพย้ายถิ่นฐานมาตั้งบ้านเรือนบริเวณที่ลุ่มใกล้แหล่งน้ำ จะพึ่งพาอาศัยกันและอยู่รวมกันเป็นกลุ่มตามธรรมชาติ มีการพัฒนาชุมชน สร้างเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมของตนเองที่บ่งบอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นลาวครั้ง และมีวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน มีสำเนียงภาษา วัฒนธรรม ประเพณีเป็นของตนเอง โดยเฉพาะความเชื่อเรื่องผีเจ้านายและผีเทวดา ที่แฝงไว้ด้วยความหมายของการจัดระเบียบทางสังคม เพื่อให้ทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข โดยมีวัฒนธรรมที่เด่นชัด ได้แก่ ภาษาพูด อาหาร วิถีชีวิต ทัศนคติธรรมจกสาน และทัศนคติทอผ้า ทั้งด้านสังคม ศาสนา และศิลปทัศนคติการทอผ้า ศิลปะการแสดงและดนตรีพื้นบ้าน กลายเป็นชุมชนลาวครั้งที่มีเข้มแข็ง มีอายุกว่า 200 ปี

ประเพณีฮีตสิบสองเป็นประเพณีที่มีความเกี่ยวเนื่องกับพระพุทธศาสนาโดยตรง วิธีการดำเนินชีวิตของชาวลาวครั้ง อยู่ภายใต้แนวการปฏิบัติตามความเชื่อในพุทธศาสนาที่ได้สืบทอดกันมาจากรุ่นปู่ย่าตายาย โดยในวันพระ ชาวลาวครั้งจะมาทำบุญฟังธรรม และในตอนเย็นชาวลาวครั้งจะมาถือศีลนอนวัด โดยเฉพาะผู้สูงอายุ นอกจากนี้ ลูก ๆ หลาน ๆ บางครอบครัวก็มาด้วยเนื่องจากต้องมาคอยดูแลตายายของตนเอง จึงถือเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมสู่รุ่นต่อไปอีกนัยหนึ่ง ถือเป็นการปฏิบัติประเพณีและการทำบุญชาวลาวครั้งตลอดสิบสองเดือนที่ได้ถือปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา เรียกกันว่า “ฮีตสิบสอง”

ฮีตสิบสอง หมายถึง จารีตประเพณีประจำสิบสองเดือน ซึ่งเป็นขนบธรรมเนียมประเพณีของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน อันเป็นวัฒนธรรมแสดงถึงความเป็นชาติเก่าแก่และเจริญรุ่งเรืองมานาน เป็นเอกลักษณ์ของชาติและท้องถิ่น และมีส่วนช่วยให้ชาติดำรงความเป็นชาติของตนอยู่ตลอดไป ประเพณีฮีตสิบสองจึงเป็นหลักในการดำเนินชีวิตของชุมชนลาวครั้ง โดยมีวัดในชุมชนซึ่งเป็นสถานที่ที่ใช้ในการหล่อหลอมและยึดเหนี่ยวจิตใจให้ชาวลาวครั้งทุกคนประพฤติตนให้อยู่ในกฎระเบียบขนบธรรมเนียมและจารีตประเพณี เป็นคติสอนทั้งการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ และการใช้ชีวิตในสังคมชนบทเพื่อก้าวไปสู่สังคมที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน อันส่งผลให้ประเพณี 12 เดือน หลากอย่างของชาวลาวครั้งในจังหวัดนครปฐมเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ประเพณีที่เคยมีอยู่ ก็เริ่มสูญหายไป ซึ่งหากชุมชนท้องถิ่นไม่ร่วมกันสืบสานอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมอันดีงามของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้งเอาไว้ ในอนาคตเด็กและเยาวชนในชุมชนอาจจะไม่รู้จักรับประเพณีอันดีงามในแบบ “ฮีตสิบสอง” หรือประเพณี 12 เดือนของชาวลาวครั้งในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐมที่มีกฎระเบียบในการใช้ชีวิต ช่วยหล่อหลอมจิตใจชาวลาวครั้งให้รู้ รัก สามัคคี และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้ ดังนั้น ประเพณีฮีตสิบสองจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาชุมชน เพื่อนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชนได้อย่างยั่งยืน

จากการทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับประเพณีฮีตสิบสอง ในประเทศไทยพบว่า มีงานวิจัยของผู้วิจัยหลายท่านที่น่าสนใจ เช่น พระสุชี ชาติธรรมโม (ศรีมาตย์) (2558) สุจิตราลักษณ์ สุดา (2556) ภาณุพงศ์ ณะโคตร (2556) วัชรพร วงศ์กัณหา (2555) นุชนิภรณ์ วงษ์กลม (2555) อัครพงษ์ คำคุณ (2551) ปิยะพร วิชาชัย (2550) ภาณิญา จินตามล (2549) นุชนารถ ยิ้มจันทร์ (2546) พระมหาธนูฤทธิ์ ดวงดี (2543) และนพรัตน์ บัวพัฒน์ (2542) งานวิจัยเหล่านี้ ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเพณีฮีตสิบสองในประเทศไทย ด้วยมุมมองต่าง ๆ

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง ประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เพื่อเป็นแนวทางในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและประเพณีฮีตสิบสองของชาวลาวครั้ง เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับประเพณี พิธีกรรมและศิลปวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง เป็นฐานข้อมูลเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมให้แก่จังหวัดนครปฐม ที่สำคัญส่งเสริมการแลกเปลี่ยนเรียนรู้วัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น รวมทั้ง ประชาสัมพันธ์และเผยแพร่องค์ความรู้ประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อให้เด็ก เยาวชนและประชาชนทั่วไป ช่วยส่งเสริมความภาคภูมิใจในศิลปวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง และร่วมกันธำรงรักษาสืบสานความเป็นอารยะของชาติไว้ให้มั่นคงและยั่งยืนสืบไป

2. วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประเพณีฮีตสิบสองกับวิถีชีวิตชาวลาวครั้งในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม

3. วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีขั้นตอนการวิจัย คือ

- 1) การศึกษาภาคเอกสาร ผู้วิจัยเน้นใช้การศึกษาเอกสาร (Document Data) ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลาวครั้ง
- 2) การศึกษาภาคสนาม ผู้วิจัยเน้นใช้การวิจัยจากข้อมูลเรื่องเล่า (Narrative Research) ใช้วิธีการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant Observation) การจัดกลุ่มสนทนา (Focus Group) สำหรับการจัดการความรู้และใช้กระบวนการถอดบทเรียน รวมทั้งการเก็บข้อมูลจากเรื่องเล่า (Story Telling) การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informant) จำนวน 20 คน ประกอบด้วย พระสงฆ์ ผู้นำชุมชน ประชาชนท้องถิ่น และชาวบ้านเชื้อสายลาวครั้ง ซึ่งผู้ศึกษาได้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาด้วยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) คือ ชาวลาวครั้ง ในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม หลังจากนั้น จึงนำข้อมูลที่ได้ไปใช้เป็นแนวทางการวิเคราะห์เรื่องเล่า (Narrative Analysis) เพื่อนำเสนอข้อมูล ความคิดเห็น ความจริงของผู้เล่าเรื่องเพื่อให้เกิดความเข้าใจชีวิต และตัวตนของชาวลาวครั้ง ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้ระยะเวลา 12 เดือน ระหว่างเดือนมกราคม จนถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2560

เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสังเกตการณ์ และแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้างที่ผู้วิจัยได้สร้าง และพัฒนาเครื่องมือขึ้นเอง โดยศึกษาทฤษฎี แนวคิด จากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพัฒนาเครื่องมือในการวิจัยให้มีความเหมาะสมที่สุด

การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการ ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลระดับพื้นฐาน โดยผู้วิจัยการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาสรุปข้อความของแต่ละบุคคลและรวบรวมจัดหมวดหมู่ทำความเข้าใจและอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
2. วิเคราะห์ข้อมูลระดับกลุ่มจากการสนทนากลุ่มมาสรุปข้อความ รวบรวมจัดหมวดหมู่ทำความเข้าใจ และอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
3. ข้อมูลจากการสังเกตและสังเคราะห์เอกสารมาวิเคราะห์และตีความ สรุปและอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
4. วิเคราะห์ข้อมูล โดยแยกแยะออกเป็นหมวดหมู่เนื้อหาตามประเด็นและขอบเขตของการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยและตรวจสอบความถูกต้องด้วยวิธีแบบสามเส้า
5. ประมวลข้อมูลแต่ละหมวดหมู่ แล้วนำมาทำความเข้าใจ ตีความ และอธิบายตามประเด็นที่ศึกษา
6. นำเสนอผลการศึกษาดังกล่าวโดยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหาในองค์ประกอบความสัมพันธ์และข้อสรุปของประเด็นที่ศึกษา นำเสนอแบบพรรณานาเพื่อความ

4. สรุปผลการศึกษา

จากผลการศึกษา วิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่า

ส่วนที่ 1 ประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในจังหวัดนครปฐม

ฮีตสิบสองคืออะไร

“ฮีต” เป็นภาษาลาว ซึ่งเอามาจากคำศัพท์ของภาษาบาลี โดยภาษาบาลีหรือปาลีใช้ว่า “จาริตต” อ่านว่า จา-ริต-ตะ แล้วชนชาวลาวและไทยอีสานก็นำมาใช้ในภาษาของตนว่า “จารฮีต” ต่อมากร่อนคำ โดยตัดคำหน้า คือ คำว่า “จา” ออกเหลือ “ฮีต” คำเดียวโดด ๆ จากหนังสือพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้ “จารฮีต” เป็นคำนามแปลว่า ประเพณีที่สืบทอดกันมานาน ส่วน “จารฮีตประเพณี” มีความหมายว่า “ระเบียบประเพณีที่นิยม และประพฤติกันสืบมา ถ้าฝ่าฝืนถือว่าเป็นความผิดความชั่ว” (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556: 318) ฮีต มีทั้งหมดสิบสอง จึงเรียกว่า “ฮีตสิบสอง” ดังนั้น ฮีตสิบสองจึงเป็นประเพณีที่ชาวลาวครั้ง ในจังหวัดนครปฐม และภาคอีสาน ปฏิบัติกันมาในโอกาสต่าง ๆ ทั้งสิบสองเดือนใน 1 ปี เป็นการผสมผสานพิธีกรรมที่เกี่ยวกับเรื่องผีและพิธีกรรมทางการเกษตร เข้ากับพิธีกรรมทางพุทธศาสนา ซึ่งถือเป็นโอกาสดีที่ชาวลาวครั้งจะได้มาร่วมชุมนุมและทำบุญในทุก ๆ เดือนของรอบปีและถือเป็นจรรยาของสังคม ผู้ที่ฝ่าฝืนก็จะเป็นผู้ที่ผิดฮีตหรือผิดจารฮีตประเพณีนั่นเอง จึงกล่าวได้ว่า “ฮีต” เป็นประเพณีที่คนไทยอีสาน ตลอดจนผู้ที่มีเชื้อสายจากชนชาติลาวที่ได้อพยพมาตั้งถิ่นฐานในภาคต่าง ๆ ของไทยจึงได้ประพฤติปฏิบัติสืบทอดกันมาจนปรากฏให้เห็นดังในปัจจุบัน แต่ละเดือนก็จะมีรายละเอียดต่างกันไป ซึ่งนักปราชญ์ท้องถิ่นของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ได้อธิบายฮีตสิบสองไว้ดังนี้

ตารางที่ 1 ประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในจังหวัดนครปฐม

เดือนจันทรคติ	เดือนสุริยคติ	กิจกรรม	ปัจจุบัน
1. อ้าย	ธันวาคม-มกราคม	บุญเข้ากรรม	ปรากฏ
		บุญปีใหม่	ปรากฏ
2. ยี่	มกราคม-กุมภาพันธ์	บุญคูณข้าวหรือบุญคูณลาน ทอดผ้าป่า	ปรากฏ
3. สาม	กุมภาพันธ์-มีนาคม	บุญข้าวจี	ปรากฏ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

เดือนจันทรคติ	เดือนสุริยคติ	กิจกรรม	ปัจจุบัน
4. สี่	มีนาคม-เมษายน	บุญมาฆบูชา	ปรากฏ
		บุญเทศน์มหาชาติ	ปรากฏ
		สู่วิวข้าว	ปรากฏ
5. ห้า	เมษายน-พฤษภาคม	บุญเดือนห้าหรือตรุษสงกรานต์	ปรากฏ
		ประเพณีแห่ธงสงกรานต์	ปรากฏ
6. หก	พฤษภาคม-มิถุนายน	บุญวันวิสาขบูชา	ปรากฏ
7. เจ็ด	มิถุนายน-กรกฎาคม	บุญกลางบ้านหรือบุญช้อชะ	ปรากฏ
		บุญสลากภัตร	ปรากฏ
8. แปด	กรกฎาคม-สิงหาคม	บุญอาสาฬหบูชา	ปรากฏ
		บุญเข้าพรรษา	
9. เก้า	สิงหาคม-กันยายน	ข้าวประดับดิน	ไม่ปรากฏ
10. สิบ	กันยายน-ตุลาคม	บุญข้าวสากหรือข้าวสลาก (สลากภัตร สารทลาว)	ปรากฏ
11. สิบเอ็ด	ตุลาคม-พฤศจิกายน	บุญออกพรรษา	ปรากฏ
		บุญข้าวพันก้อน	ไม่ปรากฏ
12. สิบสอง	พฤศจิกายน-ธันวาคม	บุญกฐิน	ปรากฏ
		ประเพณีลอยกระทง	ปรากฏ
		บุญสวดมนต์ข้ามปี	ปรากฏ

ตารางที่ 1 สามารถสรุปประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ในจังหวัดนครปฐม ได้ดังนี้

1. เดือนอ้ายหรือเดือนเจียง เป็นเดือนแรกของปี ในวันขึ้นปีใหม่ 1 มกราคม ของทุกปี ชาวลาวครั้งจะนิยมพาครอบครัวไปทำบุญปีใหม่ ถวายภัตตาหารเช้าและเพลที่วัดในชุมชน เดือนอ้ายเป็นเดือนที่ชาวลาจะว่างจากการทำนา นอกจากนั้น ในเดือนนี้มีการประกอบพิธีบุญเข้ากรรมหรือฮีตเข้ากรรม เป็นฮีตของพระสงฆ์ (ปริวาสกรรม) คือ พระสงฆ์จะเข้ากรรม เพื่อให้พระสงฆ์ผู้กระทำความผิดต้องอาบัติสังฆาทิเสสข้อใดข้อหนึ่ง ได้สารภาพต่อหน้าคณะสงฆ์ให้ทราบไว้ เป็นการฝึกจิตสำนึกถึงความบกพร่องของตน และมุ่งประพฤติตนให้ถูกต้องตามพระธรรมวินัยต่อไป เนื่องจากวินัยของพระสงฆ์มีอยู่ว่า เมื่อพระสงฆ์ต้องอาบัติแล้วถ้าอาบัตินั้นเป็นอาบัติเพียงเล็กน้อยก็ให้ปลงอาบัตินั้น ๆ เมื่อปลงอาบัติแล้ว อาบัตินั้น ก็ตกไป คือไม่เป็นบาปเป็นกรรม แต่ถ้าหากเป็นอาบัติหนัก พระสงฆ์จะปลงทันทีเลยไม่ได้อาบัตินั้น เช่น สังฆาทิเสส พระสงฆ์จะต้องเข้ากรรม คือ อยู่ปริวาสกรรม อยู่ฆานัต (วินัยกรรม) และอัฏฐาน (การทำให้กลับคืนเป็นผู้บริสุทธิ์ คือ ออกจากการอยู่กรรม) ขณะที่พระสงฆ์ถือฮีตเข้ากรรมหรือปริวาสกรรมดังกล่าว ชาวลาวครั้งผู้ปรารถนาจะทำบุญ จะถวายภัตตาหารแต่พระสงฆ์ผู้เข้ากรรม เมื่อครบกำหนด พระสงฆ์ออกจากการเข้ากรรมแล้ว ญาติโยมก็จะถวายทานหรือฟิงเทศน์ ฟังธรรม รักษาศีล เจริญภูวนาก็ถือว่าได้กุศลผลบุญเป็นยิ่งนัก

2. เดือนยี่ เป็นเดือนที่ชาวลาเก็บเกี่ยวข้าว ในรอบเดือนนี้ชาวลาครั้งจะจัดทำบุญหรือพิธีกรรมเกี่ยวกับข้าวหลายอย่างอันเป็นจารีตที่ยึดสืบต่อกันมาคือ บุญคูณข้าวหรือบุญคูณลาน โดยนิมนต์พระสวดมนต์เย็น เพื่อเป็นมงคลแก่ข้าวเปลือก รุ่งเช้าก็จะนิมนต์พระฉันเช้าแล้วจะมีการทำพิธีสู่วิวข้าว นอกจากนี้ชาวลาครั้งจะเตรียมเก็บสะสมเชื้อเพลิงจำพวกฟืนและถ่านไว้หุงต้มไว้ที่บ้านอีกด้วย

บุญคุณข้าวหรือบุญคุณลานจะเกิดขึ้นเมื่อชาวนาเก็บเกี่ยวข้าวเสร็จแล้ว และนำข้าวมาวนวัดที่ลานวัดข้าว เมื่อนวดข้าวเสร็จ จะนำเอาเมล็ดข้าวที่นวดแล้วมากองรวมกันขึ้นให้สูง เรียกว่า “คุณลาน” ก่อนจะนำไปเก็บไว้ในยุ้งก็จะทำบุญ โดยใช้ลานเป็นสถานที่ทำบุญ และเชิญญาติพี่น้องให้มาร่วมทำบุญ นิมนต์พระสงฆ์มาเจริญพุทธมนต์ ซึ่งด้ายสายสิญจน์ล้อมรอบกองข้าว เมื่อพระสงฆ์เจริญพุทธมนต์เสร็จแล้ว จึงจะถวายอาหารแด่พระสงฆ์ พระสงฆ์กล่าวอนุโมทนาประพรมน้ำพระพุทธมนต์ให้แก่ญาติมิตรผู้มาร่วมพิธี ตลอดจนนำน้ำพระพุทธมนต์ไปประพรมลานข้าว พุงนา วัว ควาย เจ้าของนา เพื่อเป็นสิริมงคลต่อไป หลังจากนั้นจะจัดเลี้ยงอาหารแก่ญาติมิตร บางบ้านก็จะมีภรรยานำหม้อขวิดมาทำพิธีขวิดข้าว โดยหลังจากเสร็จพิธีสงฆ์แล้ว จะมีพิธีกล่าวขอมาพระแม่โพสพที่ได้กระทำล่วงเกินโดยใช้วัว ควาย เขี่ยขี้ขี้บนลานนวดข้าวและเมล็ดข้าว ขอให้พระแม่โพสพมาอยู่เป็นขวัญกองข้าวในลานต่อไป

3.เดือนสาม วันมาฆบูชาเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 3 บุญมาฆบูชาเกิดขึ้นช่วงที่ชาวนาเก็บเกี่ยวข้าวและนำข้าวขึ้นยุ้งฉางเรียบร้อยแล้ว พิธีทำบุญเดือนนี้ที่ผ่านมาเป็นบุญข้าวเปลือก (บุญคุณลาน) บุญเดือนสามจึงเป็นบุญข้าวสุก ซึ่งจะมีการทำบุญข้าวจี๋ ในตอนเช้าชาวลาวครั้งจะใช้ข้าวเหนียวที่นึ่งสุกแล้ว นำข้าวเหนียวปั้นเป็นก้อนขนาดเท่าไข่เป็ดหรือเท่ากำมือใส่ในน้ำอ้อย นำไปจี้บนไฟอ่อนแล้วทาหรือชุบด้วยไข่ เมื่อสุกแล้วนำไปทำบุญถวายพระพระภิกษุสามเณรถือว่าได้บุญมาก ข้าวจี๋เป็นข้าวที่พระภิกษุสามเณรชาวลาวครั้งถือว่าเอร็ดอร่อยมาก ในการทำบุญที่วัด จะมีการเทศน์ฉลองข้าวจี๋ โดยพระสงฆ์มักจะยกอาณิสสงฆ์แห่งการถวายข้าวจี๋ อันเป็นคติความเชื่อทางพระพุทธศาสนาจากอรรถกถา ในเรื่อง ขุททกนิกาย คาถาธรรมบท โภธวรรคที่ 17 เรื่อง นางปุลณทาสี ความว่า ในสมัยพุทธกาล นางปุลณทาสีเป็นคนเฉลียวใจ อาศัยอยู่ในเรือนเศรษฐี ชาวกุรุงราชคฤห์ ทำงานแลกข้าวประทังชีวิตไปวัน ๆ ในเข้าวันนั้นนางถูกเศรษฐีให้ตำข้าวตั้งแต่เข้ายันค่ำ ครั้นรุ่งเช้าก็ทำข้าวจี๋กินเอง พอเสร็จแล้วก็ถือหัวไปทำงาน ตั้งใจว่าจะนำไปกินระหว่างทำงาน ในระหว่างทางเห็นพระบรมศาสดา เกิดจิตศรัทธาเลื่อมใส ได้นำข้าวจี๋ถวายแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอานนท์เถระ ครั้นถวายแล้วจึงรับสั่งให้พระอานนท์ปูลาดอาสนะแล้ว เสด็จประทับนั่งฉันข้าวจี๋นั้นให้นางปุลณทาสีเห็น แล้วตรัสพระธรรมเทศนาแก่นางปุลณทาสี "เราขอบอกแก่ท่าน ขึ้นชื่อว่าสมบัติมหาศาลของผู้ตระหนี่ จะมากสักแสนล้านหรือมากกว่านั้นก็ตาม หาประเสริฐเท่ากับข้าวปั้นหนึ่งก้อนของผู้มีจิตเมตตาไม่เพราะทรัพย์สมบัติทั้งหลายที่มีอยู่กับผู้ตระหนี่เหนียวแน่นไม่เป็นประโยชน์อันใดเลย ครั้นผู้ตระหนี่นั้นตายลง สมบัติเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นของผู้อื่น "เป็นผลให้นางเกิดปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง บรรลุโสดาบันปัตติผลด้วยอาณิสสงฆ์ที่ถวายข้าวจี๋ เมื่อจบพระธรรมเทศนาแล้ว นางปุลณทาสีถวายอภิวัตพระบรมศาสดาแล้วจากไปด้วยน้ำตาและความอ้อมเอมยินดีในทานสมบัติที่ตนได้ทำ ประจวบเหมาะกับชะตางานางปุลณทาสีถึงคราวสิ้นอายุขัยพอดี ระหว่างที่นางเดินกลับไปทำงาน ภูเท่าได้ขับกัณฑ์นาง พิษได้แล่นเข้าสู่หัวใจ นางปุลณทาสีจึงหมดเคราะห์กรรมในชาตินี้ เนื่องจากจิตก่อนตายของนางเต็มไปด้วยความอ้อมเอมในทานสมบัติ จึงได้ไปเกิดบนสวรรค์เสวยทิพย์สมบัติ แทนที่จะได้ไปเกิดเป็นหญิงยากจนเฉยใจต่อไป ก็เพราะนางได้ถวายข้าวจี๋แต่ผู้มีเนื้อนาบุญ และเป็นเนื้อนาบุญที่ยิ่งใหญ่เช่นพระบรมศาสดา

4. เดือนสี่ ทำบุญพระเวส ฟังเทศน์มหาชาติ บุญผะเหวด จากคำว่า บุญพระเวสหรือพระเวสสันดร อันเป็นประเพณีเทศน์มหาชาติทางพระพุทธศาสนา ชาวลาวครั้งมีความเชื่อว่า หากผู้ใดตั้งใจฟังเทศน์มหาชาติ เรื่อง พระเวสสันดร จำนวน 13 กัณฑ์จบภายในวันเดียว แล้วจะได้กุศลแรง ชาติต่อไปจะได้เกิดร่วมชาติภพกับพระศรีอริยเมตไตรยโพธิสัตว์ซึ่งจะมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคต

การเทศน์มหาชาติ คือ การเล่าเรื่องเวสสันดรชาดก ว่าด้วยพระบุพจริยาของพระพุทธองค์ในอดีตชาติ เมื่อเสวยพระชาติเป็นพระเวสสันดร ทรงบำเพ็ญพระบารมีเป็นชาติสุดท้ายก่อนจะตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยทานบารมีชั้นสุดยอดที่ยากยิ่ง จึงเรียกว่า มหาชาติ ในงานบุญนี้มักจะมีผู้นำของมาถวายพระ ทั้งยังมีประเพณีเกี่ยวเนื่องกับเทศกาลนี้ด้วย เช่น พิธีแห่พระเวสเข้าเมืองและพิธีแห่ข้าวพันก้อนเพื่อบูชากาลาพัน เป็นคติธรรมต่อการดำเนินชีวิตของชาวลาวครั้งตามหลักพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะคติของการทำบุญให้ทาน การกลับชาติมาเกิดของพระโพธิสัตว์คือพระเวสสันดร ความเชื่อเรื่องบุญ-กรรม

5. เดือนห้า ประเพณีแห่ธงสงกรานต์หรือบุญเดือนห้า คือ ประเพณีทำบุญทอดผ้าป่าของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้งจากหลายจังหวัด ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ ชาวลาวครั้ง มีความเชื่อว่า การแห่ธงสงกรานต์เพื่อใช้ถวายวัดเป็นพุทธบูชาในเทศกาลปีใหม่ไทย นอกจากนั้น ยังเป็นการขอพรจากเทวดาและการขอฟ้าขอฝนให้ตกต้องตามฤดูกาล เพื่อจะได้ประกอบอาชีพ การเกษตร ทำไร่ทำนาได้อย่างอุดมสมบูรณ์ และเพื่อเป็นการทำบุญอุทิศส่วนกุศลแก่ญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว มีความสุข ความเจริญในชีวิต ส่งผลให้การค้าขายเจริญรุ่งเรือง และที่สำคัญเป็นการสร้างความรักความสามัคคีของคนในหมู่บ้านอีกด้วย ตัวอย่างเช่น ชาวลาวครั้งชุมชนโพรงมะเดื่อ ได้สืบสานประเพณีแห่ธงสงกรานต์มากกว่า 140 ปี โดยนิยมจัดงานในช่วงเดือน เมษายนของทุกปี หลังจากวันสงกรานต์ไปแล้ว ประเพณีนี้แสดงออกถึงอัตลักษณ์ของชาติพันธุ์ กิจกรรมต่าง ๆ จึงมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมในชุมชน สร้างความรักสามัคคี ตลอดถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิต ในงานมีการจัดนิทรรศการและออกร้านค้า ส่งเสริมการสร้างอาชีพ กระจายรายได้ ก่อให้เกิดการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน

6. เดือนหก วันวิสาขบูชาเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 บุญวันวิสาขบูชา จึงเป็นประเพณีที่สำคัญของชาวลาวครั้ง การทำบุญเดือนหกถือเป็นงานสำคัญก่อนการทำนา มีการทำบุญตักบาตร ถวายภัตตาหาร แต่พระภิกษุสงฆ์สามเณร มีการฟังธรรมเทศนาและปฏิบัติธรรมที่วัด

7. เดือนเจ็ด บุญกลางบ้านหรือบุญช่าฮะ (ล้าง) หรือบุญบูชาบรรพบุรุษ มีการเช่นสรวงหลักเมือง หลักบ้าน ศาลปู่ตา ผีตาแฮก ผีเมือง เป็นการทำบุญเพื่อระลึกถึงผู้มีพระคุณ ในชุมชนลาวครั้งโพรงมะเดื่อ เรียกการทำบุญนี้ว่า บุญบ้านนา

8. เดือนแปด วันอาสาฬหบูชาและวันเข้าพรรษาเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 ประเพณีนี้ลักษณะการทำบุญจะจัดงานจึงคล้ายกับทางภาคอื่น ๆ ของประเทศไทย เช่น มีการทำบุญตักบาตร ถวายภัตตาหาร แต่พระภิกษุสงฆ์สามเณร มีการฟังธรรมเทศนา และปฏิบัติธรรม นอกจากนั้น ชาวลาวครั้งจะช่วยกันหล่อเทียนใหญ่ถวายเป็นพุทธบูชาและเก็บไว้ให้พระสงฆ์ใช้ตลอดพรรษา การนำไปถวายวัดจะมีขบวนแห่พอร่าแจ้ง เพื่อให้เกิดความสนุกสนานด้วย

9. เดือนเก้า ประเพณีทำบุญข้าวประดับดินเป็นการทำบุญเพื่ออุทิศแก่ญาติผู้ล่วงลับ เพื่อบูชาผีบรรพบุรุษและมีไริ้ญาติ โดยชาวลาวครั้งจะทำการจัดอาหาร ประกอบด้วยข้าว ของหวาน หมากพลู บุหรี่ห่อด้วยใบตองกล้วยร้อยเป็นพวง เตรียมไว้ถวายพระช่วงเสีียงเพล บางพื้นที่อาจจะนำห่อข้าวน้อย เหล้า บุหรี่ แล้วนำไปวางหรือแขวนไว้ตามต้นไม้และกล่าวเชิญวิญญาณของบรรพบุรุษและญาติ มิตรที่ล่วงลับไปมารับส่วนกุศลในครั้งนี้ ต่อมาใช้วิธีการรดน้ำหลังการถวายภัตตาหาร พระสงฆ์แทน การทำบุญข้าวประดับดินนิยมทำกันในวันแรม 14 ค่ำ เดือน 9 หรือเรียกว่า บุญเดือนเก้า

10. เดือนสิบ ประเพณีทำบุญข้าวสากหรือข้าวสลาก (สลากภัต) ตรงกับวันเพ็ญเดือนสิบผู้ถวายจะเขียนชื่อของตนเองลงในภาชนะที่ใส่ของที่นำมาทำบุญ ทำทานและเขียนชื่อตนเองและครอบครัวลงในบาตร ภิกษุสามเณรรูปใดจับได้สลากของบุคคลใด ผู้นั้นจะเข้าไปถวายของนั้น เมื่อพระฉันเสร็จแล้วจะมีการฟังเทศน์และอุทิศบุญกุศลเพื่อเป็นการอุทิศให้แก่ผู้ตายอีกด้วย

11. เดือนสิบเอ็ด ประเพณีทำบุญออกพรรษา ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 11 พระสงฆ์จะแสดงอาบัติ ทำการปวารณา คือ การเปิดโอกาสให้ว่ากล่าวตักเตือนกันได้ ต่อมาเจ้าอาวาสหรือพระผู้ใหญ่จะให้โอวาทเตือนพระสงฆ์ให้ปฏิบัติตนอย่างผู้ทรงศีล พอตกลงกลางคืนจะมีการจุดประทัด โคมไฟนำไปแขวนไว้ตามต้นไม้ในวัดหรือตามริมรั้ววัด จึงเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า บุญจุดประทัด

12. เดือนสิบสอง งานประเพณีบุญกฐิน คือ งานบุญถวายผ้าไตรจีวรแด่พระสงฆ์ ชาวลาวครั้งจะมีการทำบุญกฐิน โดยเริ่มตั้งแต่วันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 ถึงกลางเดือน 12 ซึ่งชาวลาวครั้งในสมัยก่อนนิยมเริ่มทำบุญทอดกฐินกันตั้งแต่ข้างขึ้นเดือน 12 จึงมักจะเรียกบุญกฐินว่า บุญเดือนสิบสอง อันเป็นเดือนส่งท้ายปีเก่า นอกจากนั้น ในปัจจุบันชาวลาวครั้งก็นิยมร่วมบุญสวดมนต์ข้ามปี โดยวัดโพรงมะเดื่อและวัดอื่น ๆ ได้จัดพิธีสวดมนต์ข้ามปีตามนโยบายของกรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม ซึ่งมีชาวลาวครั้งไปร่วมงานเป็นประจำจำนวนมาก

จากการศึกษาประเพณีฮีตสิบสองนั้น สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของชาวลาวครั้งทั้ง 12 เดือน หรือใน 1 ปี ที่ชาวลาวครั้งในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ต่างยึดมั่นในประเพณี มีการร่วมกันประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ ตามความเชื่อที่ได้สืบทอดมาจากบรรพบุรุษชาวลาวครั้งที่มีความเชื่อและพิธีกรรมสืบทอดมา โดยหากเดือนใดไม่ประพาศปฏิบัติ

ตามประเพณีฮีตสิบสองจะเกิดอาเพศในชุมชน แล้วชาวลาวครั้งจะได้รับความเดือดร้อน ดังนั้น จึงเป็นหน้าที่ของทุกคนในชุมชนที่จะต้องร่วมมือกันอย่างจริงจัง งานบุญตั้งแต่เดือนอ้ายจนถึงเดือนสิบสอง ใครที่ไม่ไปช่วยงานบุญก็จะถูกสังคมนั้นตั้งข้อรังเกียจและไม่คบค้าสมาคมด้วย การร่วมประชุมทำบุญเป็นประจำทุกเดือนทำให้ชาวลาวครั้ง มีความสนิทสนมรักใคร่และสามัคคีกัน ทั้งภายในหมู่บ้านของตนและในหมู่บ้านใกล้เคียง จึงถือได้ว่า ฮีตสิบสองเป็นส่วนหนึ่งในวิถีชีวิตอันดีงามของชุมชนลาวครั้งที่ปฏิบัติสืบทอดกันมาถึงปัจจุบัน

ส่วนที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างประเพณีฮีตสิบสองกับวิถีชีวิตชาวลาวครั้ง

ประเพณีฮีตสิบสองเป็นประเพณีอันดีงามของชาวลาวครั้งที่ได้ปฏิบัติสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ เป็นประเพณีที่มีความเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาโดยตรง เนื่องจากชาวลาวครั้งทุกครัวเรือนนับถือศาสนาพุทธ ทำให้ประเพณีของชาวลาวครั้งมีความสัมพันธ์กับศาสนาพุทธเป็นหลัก จะเห็นได้จากพิธีกรรมของแต่ละเดือนจะใช้วัดเป็นสถานที่ในการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ เป็นสถานที่ในการจัดงานประเพณีหรือการทำบุญต่าง ๆ เพื่อให้เกิดกุศลบุญ และผู้เข้าร่วมพิธีหลัก คือ พระสงฆ์และชาวลาวครั้งในชุมชน โดยมีวัดเป็นศูนย์กลาง ดังนั้น วิถีชีวิตของชาวลาวครั้งจึงมีความสัมพันธ์โดยตรงกับพระพุทธศาสนาตลอดมา ชาวลาวครั้งจึงมีความเชื่อในเรื่องของการให้ทาน การสร้างกุศล บุญบาป นรก สวรรค์ และกฎแห่งกรรม เป็นต้น ฮีตสิบสองจึงเป็นวัฒนธรรมแสดงถึงความเป็นเอกลักษณ์ของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง ความสัมพันธ์ระหว่างชาวลาวครั้งที่มีต่อวัดจึงผูกพันแนบแน่นกับวิถีชีวิตของทุกคนนับแต่เกิดจนตาย พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนากลายเป็นที่พึ่งของวิถีชีวิตในทุก ๆ เรื่อง ทั้งเรื่องมงคลและอัปมงคล ความสัมพันธ์ระหว่างประเพณีฮีตสิบสองกับวิถีชีวิตชาวลาวครั้ง จึงสรุปได้ ดังนี้

1. เดือนอ้าย: การทำบุญปริวาสกรรมหรือบุญเข้ากรรม สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญระหว่างชาวลาวครั้งและพระสงฆ์อย่างเห็นได้ชัด เมื่อทางวัดจัดกิจกรรมเกี่ยวข้องกับพระสงฆ์โดยตรง ชาวลาวครั้งต่างให้ความร่วมมือทั้งการจัดเตรียมงาน สถานที่ เครื่องอุปโภคบริโภค ตลอดจนการเข้าร่วมพิธีกรรมต่าง ๆ เพราะความเลื่อมใสและศรัทธาของชาวลาวครั้ง จึงทำให้การอยู่ร่วมกันของคนในสังคมชนบทอยู่อย่างสงบสุข แม้ว่าแต่ละครอบครัวจะมีอาชีพหรือวิถีชีวิตที่ต่างกันออกไปก็ตาม

2. เดือนยี่หรือเดือนสอง: การทำบุญคุณลาน สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของอาชีพเกษตรกรรมของชาวลาวครั้ง ซึ่งการทำบุญเดือนนี้เป็น การแสดงให้เห็นถึงความเชื่อที่มีต่อพระแม่โพสพกับการเคารพของชาวลาวครั้งที่มีต่ออาชีพทำนา และสำนึกถึงคุณประโยชน์ของไร่นา ยิ่งฉาง วัว ควาย ไก่ คราด เชือก ไม้คันทลาว (ไม้สำหรับหาบมัดข้าว) ตะกร้า กระเชอ ไม้สำหรับนวดข้าว และม้าฟาด (มีลักษณะเป็นไม้ขนาดพอเหมาะใช้สำหรับเอามัดข้าวตีกระทบกับไม้ เพื่อให้เมล็ดข้าวหลุดออกจากรวง) เป็นต้น ซึ่งชาวลาวครั้งได้นำอุปกรณ์เหล่านั้นมาใช้ในการประกอบอาชีพเกษตรกรรม สร้างรายได้ให้แก่ครอบครัวมาแต่โบราณ

3. เดือนสาม: การทำบุญข้าวจี สะท้อนให้เห็นว่า การทำบุญด้วยการถวายข้าวจีก็ทำให้ได้บุญมาก จากธรรมชาติของข้าวเปลือกนางปทุมมาสี ทำให้ชาวลาวครั้งเกิดความศรัทธาในการทำบุญ สะสมเป็นความเชื่อและความนิยมทำบุญถวายพระด้วยข้าวจี

4. เดือนสี่: การทำบุญมะเหวด สะท้อนให้เห็นถึงสังคมของชาวลาวครั้งที่มีความเชื่อในเรื่องของการให้ทานของพระเวสสันดร ชาวลาวครั้งต่างเข้าร่วมในการประกอบพิธีกรรมทั้งเด็ก ผู้ใหญ่ และคนเฒ่าคนแก่ โดยเฉพาะเด็ก ๆ ต่างได้รับความสนุกสนานเพราะในการจัดบุญมะเหวดได้ทำในช่วงปิดเทอม ทำให้เด็ก ๆ ภายในชุมชนได้มีส่วนร่วมในงานบุญ

5. เดือนห้า: การทำบุญสงกรานต์ แสดงให้เห็นถึงการอยู่ร่วมกันของคนในชุมชนได้เป็นอย่างดี จากการสังเกตชาวลาวครั้งภายในหมู่บ้าน และชาวลาวครั้งที่อาศัยอยู่ในชุมชน พวกเขาเข้าร่วมกิจกรรมในการจัดงานบุญสงกรานต์ ทั้งพิธีสงฆ์ ขบวนแห่ธงสงกรานต์ การทอดผ้าป่า การสรงน้ำพระและการรดน้ำดำหัวผู้สูงอายุ สะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ดีงามของชุมชน

6. เดือนหก การทำบุญวันวิสาขบูชา แสดงให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมภายในชุมชน และการให้ความร่วมมือกับทางหน่วยงานราชการได้เป็นอย่างดี

7. เดือนเจ็ด: การทำบุญกลางบ้านหรือบุญข้าชะ (ชำระ) สะท้อนให้เห็นถึงการร่วมมือร่วมใจของชาวลาวครั้งที่ช่วยกันทำความสะอาดบ้านเรือน ถนนภายในหมู่บ้าน การชำระเช่นนี้ถือเป็นการล้างสิ่งชั่วร้ายอัปมงคลออกไปจากหมู่บ้าน นอกจากนี้ ยังได้ทำการเซ่นไหว้ผีบรรพบุรุษ (ปู่ตา) ประจำหมู่บ้านในชุมชน เพื่อแสดงถึงการเคารพระลึกถึง ผีสงเทวดาที่คุ้มครองชาวลาวครั้งและไร่นาของชาวลาวครั้งอีกด้วย

8. เดือนแปด: การทำบุญเข้าพรรษา วันเข้าพรรษาเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างวัด บ้าน โรงเรียน ได้เป็นอย่างดี ทุกฝ่ายต่างให้ความสำคัญกับประเพณีและวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ชาวลาวครั้งทุกคนต่างร่วมใจกันมาทำบุญเข้าพรรษาทุก ๆ ปี

9. เดือนเก้า: การทำบุญข้าวประดับดิน สะท้อนให้เห็นถึงการเซ่นไหว้ การอุทิศบุญกุศล และระลึกถึงดวงวิญญาณของบรรพบุรุษที่ได้ล่วงลับไปแล้ว การทำบุญข้าวประดับดินยังเป็นการแสดงถึงความรัก เคารพแก่ญาติพี่น้องที่ได้ล่วงลับไปแล้ว ซึ่งการอยู่ในสังคมชาวลาวครั้ง แม้ญาติพี่น้องได้เสียชีวิตไปแล้ว เวลาจะผ่านไปนานเท่าไร แต่ความผูกพันของคำว่า “ครอบครัว” ก็ยังคงอยู่เสมอ ดังนั้น การทำบุญข้าวประดับดินถือเป็นการอุทิศบุญกุศลแก่บรรพบุรุษที่ลูกหลานทุกคนควรพึงกระทำกันสืบมา

10. เดือนสิบ: การทำบุญข้าวสาก มีลักษณะคล้ายกับการทำบุญข้าวประดับดินมีระยะเวลาการทำบุญห่างกัน 15 วัน ซึ่งเป็นการอุทิศบุญกุศลแก่บรรพบุรุษและผีเร่ร่อนทั่วไป ซึ่งชาวลาวครั้งต่างทำบุญข้าวสากเพราะเชื่อว่า ผีหรือญาติที่ล่วงลับไปแล้วจะเกิดความหิวโหยอย่างมาก จึงได้ทำบุญเพื่อส่งอาหารไปให้ การทำบุญลักษณะนี้เป็นการทำพิธีกรรมที่เกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องของผี พรหมณ์ และพุทธ ซึ่งชาวลาวครั้งต่างก็ประกอบพิธีกรรมที่ได้สืบมาอย่างต่อเนื่อง

11. เดือนสิบเอ็ด: การทำบุญออกพรรษา วันออกพรรษาเป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาที่ได้รับการสืบทอดมา ชาวลาวครั้งต่างให้ความสำคัญต่อการทำบุญและพิธีกรรมทางพระพุทธศาสนา ดังนั้น ชาวลาวครั้งจึงร่วมกันทำบุญกันทุก ๆ ปี

12. เดือนสิบสอง: การทำบุญกฐิน สะท้อนให้เห็นถึงการทำบุญเพื่อสร้างบุญกุศลและอุทิศบุญกุศลแก่ญาติผู้ล่วงลับ โดยเฉพาะการทำบุญหลังจากฤดูเก็บเกี่ยว ผลผลิตที่ได้ใหม่ ๆ มาถวายพระสงฆ์ อาานิสงส์เหล่านี้ถือว่าจะส่งผลให้แก่ผู้ทำบุญเป็นอย่างมาก

จะเห็นได้ว่า ประเพณีสิบสองเดือนเป็นประเพณีที่สิบสองเดือนในปี ที่ชาวลาวครั้งเชื่อและศรัทธาได้ยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ยึดถือเป็นแนวทางการประพฤติปฏิบัติตนตามจารีตประเพณีสิบสองเดือน นอกจากนี้ ยังเป็นการสร้างความสามัคคีในหมู่บ้าน และแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบ้าน วัด และโรงเรียน ซึ่งจะเห็นได้จากกิจกรรมที่ทุกฝ่ายร่วมกันจัดขึ้น เช่น งานบุญในแต่ละเดือน ครูและนักเรียนก็จะมาช่วยกันทำความสะอาดบริเวณรอบ ๆ วัด ชาวลาวครั้งจะมาร่วมกันทำบุญหรือบางครั้งในวันหยุดชาวลาวครั้ง พระสงฆ์ ก็จะช่วยกันทำความสะอาดบริเวณถนนภายในหมู่บ้าน เป็นต้น

ประเพณีสิบสองเดือนกับวิถีชีวิตของชาวลาวครั้งในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เป็นสิ่งที่อยู่คู่กันมาช้านาน ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า วิถีชีวิตชาวลาวครั้งแสดงถึงความยึดมั่นในประเพณีสิบสองเดือนอันเป็นประเพณีหลักของชาวลาวครั้งที่ได้มีการปฏิบัติกันภายในชุมชนและสืบทอดกันมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งผู้ศึกษาสามารถสรุปความสัมพันธ์ระหว่างประเพณีสิบสองเดือนกับวิถีชีวิตชาวลาวครั้งในด้านสังคม ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวกับครอบครัว ครอบครัวเป็นแหล่งปลูกฝังและขัดเกลาจิตใจให้ลูกหลานประพฤติดีมีศีลธรรมตั้งแต่ยังเล็ก ความสัมพันธ์ของครอบครัวจึงเป็นเสมือนสิ่งที่เชื่อมโยงให้ครอบครัวของชาวลาวครั้งมีความผูกพันกันด้วยดีตลอดมา ทั้งการช่วยเหลือในการทำงาน อาชีพ การทำนา และการร่วมบุญในฮีตต่าง ๆ ชาวลาวครั้งทั้งชายและหญิงก็จะไปช่วยกันที่วัด เช่น บุญสงกรานต์ ชาวลาวครั้งจะร่วมกันทำธงสงกรานต์และทำอาหาร เช่น ขนมจีน น้ำยา กันภายในวัด แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ของครอบครัวกับครอบครัวของชาวลาวครั้งมีความผูกพันกัน และสิ่งสำคัญอีกอย่างของครอบครัว คือ ชาวลาวครั้งได้มีโอกาสสั่งสอน ปลูกฝัง และสืบทอดประเพณีสิบสองเดือนให้กับลูกหลาน โดยการพาลูกหลานเข้าร่วมประเพณีทุกฮีต ถือเป็นแบบอย่างที่ดีงามให้ลูกหลานของชาวลาวครั้งได้สืบทอดปฏิบัติตามประเพณีต่อไป

2. ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับวัด ชาวลาวครั้งนับถือศาสนาพุทธมาตั้งแต่อดีตมาจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น เมื่อมีงานประเพณีบุญ วัดจึงเป็นสถานที่ที่จัดงานและเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวลาวครั้งได้เป็นอย่างดี เนื่องจากพระสงฆ์มีส่วนสำคัญทำให้ชาวลาวครั้งมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อชุมชน เมื่อมีกิจกรรมชุมชนที่วัด ชาวลาวครั้งและพระสงฆ์จะปฏิบัติร่วมกัน เช่น การทำความสะอาดในฮีตเดือนเจ็ด บุญข้าชะ ชาวลาวครั้งกับพระสงฆ์จะช่วยกันทำความสะอาดทั้งบริเวณวัด หมู่บ้าน โรงเรียน เป็นต้น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชน ก่อให้เกิดความรักและสามัคคีกันภายในชุมชน ประเพณีฮีตสิบสองจึงส่งผลให้บ้าน วัดและโรงเรียนมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในด้านอื่น ๆ อีก นอกจากนั้น ชาวลาวครั้งให้การยอมรับนับถือเจ้าอาวาสวัดโพรงมะเดื่อเป็นอย่างมาก เนื่องจากท่านมีเชื้อสายลาวครั้ง ท่านจึงเป็นผู้ ให้ความรู้และเป็นที่ปรึกษาของชาวลาวครั้งได้เป็นอย่างดี พระสงฆ์และชาวลาครั้งในเทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ ให้ความสำคัญกับกิจกรรมในชุมชนอย่างมาก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างชาวลาครั้งกับวัดมีความสัมพันธ์ในทางที่ดี

3. ความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับโรงเรียน วัดหรือพุทธศาสนาซึ่งเป็นสถาบันทางสังคมที่เก่าแก่เคียงคู่มากับชาติไทย เป็นรากฐานของระบบจริยธรรมของสังคมไทยเป็นที่ยอมรับยึดถือปฏิบัติเป็นมาตรฐานกัน การจัดการศึกษาของไทยในอดีตเป็นการจัดการศึกษาโดยชุมชนซึ่งมีวัดเป็นศูนย์กลางสำคัญของการจัดการศึกษาการถ่ายทอดความรู้โดยพระสงฆ์เป็นหลัก รวมทั้งปราชญ์ชาวบ้าน ผู้อาวุโสในชุมชน พ่อแม่ ได้ร่วมกันทำหน้าที่ให้การอบรมสั่งสอนความรู้ต่าง ๆ แก่บุตรหลานของตนเอง จึงเป็นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ เด็กและเยาวชนไทยสมัยก่อนจึงได้รับทั้งภูมิธรรมและภูมิปัญญา วัดในชุมชนจะให้การสนับสนุนทางด้านการศึกษาแก่ลูกหลานของชาวลาครั้งผ่านทางโรงเรียนวัด สร้างความรู้ให้แก่เด็กและเยาวชนให้มีความรู้และเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยวัดประจำตำบลในชุมชนลาวครั้ง เทศบาลตำบลโพรงมะเดื่อ จังหวัดนครปฐม จะมีโรงเรียนอยู่ภายในวัด ได้แก่ โรงเรียนวัดโพรงมะเดื่อและโรงเรียนวัดหัวเอน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับชุมชน ชาวลาครั้งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างวัดกับชุมชนด้วยการเข้าร่วมกิจกรรมและมีส่วนร่วมในชุมชน ทั้งวัดและชุมชนให้ความสำคัญกับการสร้างฐานการเรียนรู้และแหล่งเรียนรู้ให้ชาวลาครั้งในชุมชนได้ศึกษาเรียนรู้ อนุรักษ์ สืบสาน ประเพณีวัฒนธรรมลาวครั้ง กิจกรรมระหว่างวัดและชุมชนจะช่วยส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในชุมชนอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

5. ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ชาวลาครั้งนอกจากจะมีความเชื่อในพุทธศาสนาแล้ว ชาวลาครั้งยังมีความเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์และนับถือมาตลอด ได้แก่ ความเชื่อในผีปู่ย่า ผีตายาย อันเป็นผีบรรพบุรุษของชาวลาครั้งทำหน้าที่ในการปกป้องรักษาชาวลาครั้งให้รอดพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ นอกจากนั้น ยังมีความเชื่อในพญาแถน ชาวลาครั้งเชื่อในการบูชา เพื่อขอฝนให้ตกตามฤดูกาล จึงมีการจุดบั้งไฟบวงสรวงพญาแถน ความเชื่อในผีตาแสด เป็นผีที่คอยดูแลปกป้องรักษาไร่นาให้อุดมสมบูรณ์ เมื่อถึงฤดูลงนาชาวลาครั้งจึงมีการเซ่นไหว้ จึงก่อให้เกิดพิธีกรรมต่าง ๆ ขึ้นมาตามฮีตทั้งสิบสองฮีต แม้ความเจริญจะเข้ามาพัฒนาชุมชน แต่ความเชื่อในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวลาครั้งก็ยังคงมีอยู่ เพราะได้รับการปลูกฝังจากบรรพบุรุษ ดังนั้น เมื่อถึงฮีตในแต่ละฮีตชาวลาครั้งก็จะมีการบูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามความเชื่อ แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ยังคงได้รับการสืบทอดมาจนถึงปัจจุบัน

5. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งนี้

1. ควรส่งเสริมการประชาสัมพันธ์เผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวและงานประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง จังหวัดนครปฐม ผ่านสื่อต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ประชาชนในจังหวัด นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศ รู้จักอย่างกว้างขวางทั่วถึง รวมทั้งรณรงค์ให้ประชาชนและภาคเอกชน ตระหนักในความสำคัญของประเพณีวัฒนธรรม ส่งเสริมการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

2. ควรจัดพิมพ์หนังสือประเพณีฮีตสิบสองของกลุ่มชาติพันธุ์ลาวครั้ง จังหวัดนครปฐม เพื่อรวบรวมข้อมูลวัฒนธรรมลาวครั้งในประเพณีและเทศกาลท้องถิ่น เป็นแหล่งข้อมูลในการอ้างอิงให้กับกรมการท่องเที่ยวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ช่วยสืบสานและอนุรักษ์วัฒนธรรมไทยในประเพณีและเทศกาลท้องถิ่น รวมทั้ง เพื่อการเผยแพร่วัฒนธรรมไทยในประเพณีและเทศกาลท้องถิ่นให้แก่นักท่องเที่ยว หน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง และผู้สนใจทั่วไป

3. ควรจัดทำฐานข้อมูลและระบบเครือข่ายสารสนเทศทางด้านประเพณีและวัฒนธรรม เพื่อเป็นศูนย์กลางการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ผลงานด้านวัฒนธรรม เพื่อให้ประชาชนทั่วไป มีความรู้ ความเข้าใจอย่างถูกต้อง และช่วยปลูกจิตสำนึกให้คนในท้องถิ่นได้ตระหนักถึงคุณค่าและความสำคัญของภูมิปัญญาท้องถิ่น ส่งเสริมสนับสนุนการจัดกิจกรรมตามประเพณี อันจะสร้างความรู้และความภูมิใจในชุมชนท้องถิ่นด้วย

4. ควรส่งเสริมการศึกษาและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานประเพณีฮีตสิบสองของชาวลาวครั้ง เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพในการดำเนินงานด้านการอนุรักษ์ สืบสาน ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีไทยและส่งเสริมการประชาสัมพันธ์สนับสนุนยุทธศาสตร์และเสริมสร้างศักยภาพด้านการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมจังหวัดนครปฐมอย่างยั่งยืน

5. ควรส่งเสริมโครงการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมภายในประเทศและระหว่างประเทศ โดยการใช้ศิลปวัฒนธรรม เป็นสื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีและสร้างสันติภาพระหว่างกัน เช่น จัดงานประเพณีฮีตสิบสองนานาชาติ งานประเพณีแห่งสงกรานต์นานาชาติ งานเทศกาลเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้านนานาชาติ เป็นต้น

6. เอกสารอ้างอิง

- ฉาณินญา จินตามล. (2549). การศึกษาฮีตสิบสองในฐานะเครื่องมือเสริมสร้างความเป็นปึกแผ่นทางสังคมของชุมชนอีสาน. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพรัตน์ บัวพัฒน์. (2542). กลองยาวกับประเพณีฮีตสิบสองของชาวลาวครั้งย่างกุ้ง อำเภอธวัชบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด. มหาสารคาม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นุชณีภรณ์ วงษ์กลม. (2555). การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ชุด วัฒนธรรมพื้นบ้านตำนานพื้นเมือง เรื่อง ฮีตสิบสอง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. อุบลราชธานี: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- นุชนารถ ยิ้มจันทร์. (2546). การสร้างหนังสืออ่านเพิ่มเติมเรื่อง ฮีตสิบสองในวิถีชีวิตชาวศรีสะเกษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดศรีสะเกษ. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปิยะพร วิชาชัย. (2550). ผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมโดยโครงการเรื่อง ฮีตสิบสองคลองสิบสี่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. มหาสารคาม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พระมหาธนูฤทธิ์ ดวงดี. (2543). ความสัมพันธ์ของชุมชนสองฝั่งโขงในประเพณีฮีตสิบสอง กรณีชุมชนวัดมีชัยอำเภอเมืองหนองคาย จังหวัดหนองคาย กับชาวลาวครั้งท่าม่วง เมืองหาดทรายพอง กำแพงนครเวียงจันทร์. มหาสารคาม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พระสุชี ชาติธรรมโม (ศรีมาตย์). (2558). ศึกษาวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของประเพณีฮีตสิบสอง: ศึกษากรณี ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ภานุพงศ์ ธนะโคตร. (2556). การศึกษาและพัฒนาสื่อสิ่งพิมพ์หนังสือภาพ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมอีสาน เรื่อง ฮีตสิบสอง. กรุงเทพมหานคร: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- วัชรพร วงศ์กัณฑ์. (2555). ศาสนาชาวลาวครั้ง : ภูมิปัญญาด้านการผสมผสานความเชื่อในฮีตสิบสองต่อการสร้างความมั่นคงทางสังคมวัฒนธรรมจังหวัดมหาสารคาม. มหาสารคาม: วิทยานิพนธ์ปริญญาโท, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุจิตราลักษณ์ สุดา. (2556). ความเชื่อ พิธีกรรมในประเพณีฮีตสิบสองของภาคอีสาน: กรณีศึกษาหมู่บ้านกุดชุม อำเภอกุดชุม จังหวัดยโสธร. กรุงเทพมหานคร: วิทยานพณ์ปริญาโท, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

อัครพงษ์ คำคุณ. (2551). ฮีตสิบสอง: ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมรัตนโมลีศรีโคตบูร (พิพิธภัณฑ์พระธาตุพนม) และจิตรกรรมชุด . เอกสารประกอบงานสัมมนาวิชาการเรื่อง แม่น้ำโขง : ความหลากหลายทางชาติพันธุ์ ภาษา และวัฒนธรรมกับ กระแสของความเปลี่ยนแปลง วันที่ 24-25 มกราคม 2551 ณ โรงแรมนครพนม ริเวอร์วิว จังหวัดนครพนม